

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/820/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7712215874
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 09. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ján Slobodník
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2015:7712215874.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jána Slobodníka a sudcov JUDr. Slávky Zborovjanovej a JUDr. Andreja Šalatu, v právnej veci navrhovateľky POHOTOVOSŤ, s.r.o., IČO: XX XXX XXX, so sídlom Pribinova č. 25, Bratislava, zastúpený Fridrich Paľko, s.r.o., IČO: XX XXX XXX, so sídlom Grösslingova 4, Bratislava, jej menom: doc. JUDr. Branislavom Fridrichom, PhD., advokát a konateľ proti odporčyni Slovenská republika, v jej mene Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie 13, Bratislava, v konaní o náhradu škody, o odvolaní navrhovateľky proti rozsudku Okresného súdu Michalovce č.k. 16C/200/2012-21 z 30.4.2014

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.
Náhradu trov odvolacieho konania účastníkom nepriznáva.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa (ďalej len súd) návrh zamietol a odporčovi náhradu trov konania nepriznal.

Súd vo veci náhrady škody vykonal dokazovanie a zistil zo spisu súdu, vedeného pod sp.zn. 12Er/602/2010, že u súdneho exekútora W. U. I., sa vedie exekučná vec pod sp.zn. Ex16721/2010, pričom návrh na vykonanie exekúcie u exekútora bol spísaný dňa 4.11.2010. V návrhu oprávnený - Pohotovosť, s.r.o., Bratislava, Pribinová 25, požiadal o vykonanie exekúcie proti povinnému Y. B., N. XX, B., na základe exekučného titulu - Rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu, zo dňa 1.2.2010, sp.zn. SR22991/09, ktorý nadobudol právoplatnosť 4.10.2010, a vykonateľnosť 7.10.2010. Týmto rozsudkom bola povinnému uložená povinnosť zaplatiť oprávnenému, ako žalobcovi, sumu 291,63 €, zmenkový úrok vo výške 0,25% denne z dlžnej sumy 291,63 € do zaplataenia, zákonný úrok vo výške 6 % ročne z dlžnej sumy 291,63 € od 24.11.2009 do zaplataenia a trovy konania vo výške 122,18 €. Ďalej z exekučného spisu vyplýva, že súdnym exekútorom bola žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie doručená dňa 22.12.2010. K žiadosti je pripojený návrh na vykonanie exekúcie, zmluva o úvere medzi dlžníkom Y. B. a veriteľom - Pohotovosť, s.r.o., Pribinová 25, Bratislava, zo dňa 19.11.2008, ktorou bol poskytnutý dlžníkovi úver v sume 6 000,- Sk. Ďalej je k návrhu pripojený rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu, sp.zn. SR22991/09, zo dňa 1.2.2010, v ktorom bol povinný, ako žalovaný, zaviazaný zaplatiť oprávnenému, ako žalobcovi, sumu vo výške 291,63 €, zmenkový úrok vo výške 0,25% denne z dlžnej sumy 291,63 € do zaplataenia, zákonný úrok vo výške 6 % ročne z dlžnej sumy 291,63 € od 24.11.2009 do zaplataenia a trovy konania vo výške 122,18 €. Tento rozsudok nadobudol právoplatnosť 4.10.2010 a vykonateľnosť 7.10.2010. V exekučnom spise sa ďalej nachádza žiadosť o doloženie požadovaného dokladu, v ktorej súdny exekútor žiada oprávneného, aby zaslal fotokópiu blanko zmenky vystavenej dňa 19.11.2008.

Súd vo veci nariadil pojednávanie na deň 30.4.2014, ktorého sa však navrhovateľ bez ospravedlnenia nezúčastnil. Požiadal síce dňa o zrušenie pojednávania, a to z dôvodu, že podal ústavnú sťažnosť,

predmetom ktorej je rozhodnutie o porušení jeho práva na zákonného sudcu, a práva na nestranný súd, dôsledkom ktorej podľa neho má byť zrušenie rozhodnutia.

Súd citoval o.i. § 5, § 6, § 9, § 15, § 19 ods.1, 2, 3 zák. č. 514/2003 Z.z. a po posúdení zákonných predpokladov na uplatnenie nároku na náhradu škody - v zmysle zák. č. 514/2003 Z.z., dospel k záveru, že návrh navrhovateľa nie je dôvodný. Navrhovateľ sa domáha náhrady škody z toho dôvodu, že súd nevydal poverenie v 15.dňovej lehote určenej v ustanovení § 44 ods. 1 Exekučného poriadku, a preto navrhovateľ tvrdí, že vznikli prieťahy v exekučnom konaní. Z exekučného spisu mal súd za preukázané, že o žiadosti súdneho exekútora bolo rozhodnuté 21.3.2011 v lehote, vydaním poverenia, teda bez prieťahov, na ktoré sa odvoláva navrhovateľ v návrhu. Nárok navrhovateľa na náhradu škody, nebol uplatnený v súlade s podmienkami na uplatnenie tohto nároku podľa zák. č. 514/2003 Z.z., a preto nie je daný ani samotný základ jeho nároku. Súd sa z uvedeného dôvodu nezoberal správnosťou vyčíslenia výšky náhrady škody, či výšky nemajetkovej ujmy, ktorú navrhovateľ požadoval a návrh, ako neopodstatnený, zamietol. Ďalším dôvodom, pre ktorý bol návrh zamietnutý je to, že navrhovateľ nepreukázal splnenie hmotnoprávnej podmienky uplatnenia nároku na náhradu škody podľa zák. č. 514/2003 Z.z., pred súdom, a to podmienku predbežného prerokovania nároku pred príslušným orgánom. V návrhu navrhovateľ síce uviedol, že v súlade s ustanovením § 15 ods. 1 Zák. č. 514/2003 Z.z., písomnou žiadosťou požiadal odporcu o predbežné prerokovanie jeho nároku, ale do spisu nepredložil žiadny dôkaz o tom, že takýto nárok si u odporcu uplatnil, a kedy, a dokazovanie odkázal na spis Ministerstva spravodlivosti SR. Odporca síce nepoprel, že mu navrhovateľ návrh adresoval, avšak uviedol, že návrh vykazoval množstvo nedostatkov, spočívajúcich v jeho všeobecnosti a neurčitosti, neuvedení relevantných informácií týkajúcich sa výšky náhrady škody, neuvedení súdnych konaní, ktorých sa nárok mal týkať a pod. Nemožno akceptovať, aby doručenie žiadosti o predbežné prerokovanie návrhu dokazoval súd, alebo odporca. Nejde o listinný dôkaz, ku ktorému nemá navrhovateľ prístup, alebo ktorý by mu nemohol byť sprístupnený. Ak si navrhovateľ neponechal ani kópiu návrhu, sám sa dostal do dôkaznej núdze pre účely občianskoprávneho konania, ale ani z toho dôvodu nemôže prenášať dôkaznú povinnosť na súd alebo na druhého účastníka konania. Súd ďalej mal za preukázané, že skutkové tvrdenia navrhovateľa o nevydaní poverenia alebo rozhodnutia o žiadosti o udelenie poverenia, v zákonom stanovenej lehote, od ktorých odvodzoval svoj nárok na náhradu škody podľa ustanovenia § 9 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z., sa nezakladajú na pravde.

V podanom odvolaní žiadala navrhovateľka zrušiť napadnutý rozsudok, lebo sú irelevantné úvahy súdu o podstate a rozsahu podnikateľského rizika z hľadiska čl. 2 ods.2 Ústavy SR sťahovať na možnosti porušovania zákona štátnym orgánom a pri porušení práva navrhovateľky na kontradiktórny súdny proces nepostupoval súd nestranné, konečným rozhodnutím rozhodoval vylúčeným sudcom (najmä vytykal podľa § 221 ods.1 O.s.p. odvolateľ, odňatá možnosť konať pred súdom podľa § 205 ods.2 písm.a/, f/ O.s.p. a že nebol dostatočne zistený skutkový stav). Nesprávne právne posúdenie veci vyplýva aj z toho, že judikatúra, ktorú pripojil ku odvolaniu, nebola zohľadnená súdom prvého stupňa. Odvolateľka namietala, že okresný súd by nemal byť vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení nekoherentný, t.j. jeho rozhodnutie musí byť konzistentné a jeho argumenty musia podporiť príslušný záver. Súčasne musí dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. V prípade, keď sú právne závery v extrémnom nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami alebo z nich v žiadnej možnej interpretácii súdneho rozhodnutia nevyplývajú, treba také rozhodnutie považovať za rozporné s čl. 6 ods.1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (mutatis mutandis Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. I. ÚS 243/07 z 19.júna 2008).

Navrhovateľka hodlala v konaní pred súdom prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody a to aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie zabezpečil. Súd však dokazovanie neprípustne skrátil len na dôkazy vykonané ex offa, žalobcu nepoučil podľa ust. § 120 ods.4 OSP a neoznámil mu, že hodlá vyhlásiť rozhodnutie vo veci samej, aby tak mal priestor navrhnúť alebo predložiť ďalšie dôkazy.

Predsa sám súd zistil, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenej lehote a pre túto nečinnosť a nesprávny úradný postup nenašiel žiaden objektívne udržateľné ospravedlňujúce dôvody.

Odvolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods.2 O. s. p. - v ostatných prípadoch, t. j. neuvedených v § 214 ods.1, možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania) prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 212 ods.1,3 O.s.p. a rozsudok potvrdil podľa § 219 ods.1,2 O.s.p., lebo je vecne správne správny, súd úplne zistil skutkový stav veci, správne ju právne posúdil,

odôvodnenie rozsudku má podklad v zistení skutkového stavu a odvolací súd sa s odôvodnením v celom rozsahu stotožňuje, pretože dôvody rozsudku sú správne.

Ani jeden z navrhovateľkou uplatnených odvolacích dôvodov nie je daný.

K niektorým skutočnostiam tvrdným v odvolaní je potrebné uviesť:

Odňatím možnosti konať pred súdom sa vo všeobecnosti rozumieť taký jeho procesný postup alebo aj rozhodnutie, ktorým znemožnil účastníkovi konania realizáciu tých konkrétnych procesných práv, ktoré mu O. s. p. priznáva a ktorý sa prejavil už v priebehu konania a nielen pri rozhodovaní.

Podľa § 101 ods.2 druhá veta O.s.p., ak sa riadne predvolaný účastník nedostaví na pojednávanie ani nepožiadal z dôležitého dôvodu o odročenie, môže súd vec prejednať v neprítomnosti takého účastníka; príhľadne pritom na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy.

Podľa § 115 ods.1 O.s.p., ak tento zákon neustanovuje inak, súd nariadi na prejednanie veci samej pojednávanie, na ktoré predvolá účastníkov a všetkých, ktorých prítomnosť je potrebná.

Podľa ods.2 cit. ust. predvolanie sa musí účastníkom doručiť tak, aby mali dostatok času na prípravu, spravidla najmenej päť dní pred dňom, keď sa má pojednávanie konať.

Súdna prax sa ustálila na výklade, že účastníkovi nebola postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom, ak nepožiadal z dôležitého dôvodu o odročenie, ani sa ho nezúčastnil, hoci o pojednávaní bol riadne a s dostatočným predstihom upovedomený.

Dôvod uvedený navrhovateľkou v žiadosti o odročenie pojednávania nie je dôležitý, lebo jej muselo byť známe, že ÚS SR odmietol všetky jej sťažnosti, ktorými namietala porušenie svojich základných práv podľa Čl.46 ods.1 a Čl.48 ods.1 Ústavy SR a práva podľa čl.6 ods.1 Dohovoru uzneseniami KS v Košiciach (a aj iných KS), ktorým bolo rozhodnuté, že ňou namietaní sudcovia nie sú vylúčení z pojednávania a rozhodovania v ňou uvedených veciach (napr. uznesením I.ÚS/293/2013-10 z 29.5.2013, I.ÚS/311/2013-10 z 29.5.2013, III.ÚS/351/2013-11 z 18.7.2013, IV.ÚS/508/2013-8 z 15.8.2013 atď.), pre nedostatok svojej právomoci na preskúmanie podaných sťažností, a preto nemala žiaden dôvod predpokladať, že sa tak nestane aj v prípade jej sťažnosti v tejto veci (porovnaj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 7Cdo 163/2014 zo 16.6.2014).

Okrem toho stav, že nemala možnosť sa vyjadriť ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie si spôsobila sama tým, že sa bez dôležitého dôvodu neustanovila na pojednávanie, na ktorom bolo rozhodnuté (§ 101 ods.2 O.s.p.).

Súd sa nedopustil viacerých omylov, lebo nekonštatoval, že navrhovateľkou namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané vo všetkých prípadoch, pretože uvádza exekučné veci, v ktorých došlo k zamietnutiu žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie po zák. ustanovenej lehote 15 dní, avšak súčasne aj vysvetľuje dôvod, pre ktorý sa tak stalo.

Vo veci bolo rozhodnuté po nariadenom pojednávaní, dôkazom čoho je zápisnica o pojednávaní, na ktorom sa však navrhovateľka - ako už bolo uvedené - bez dôležitého dôvodu nezúčastnila, preto jej právo na kontradiktórny súdny proces nebolo porušené.

Pôvod listín, ktorými súd vykonal dokazovanie je z odôvodnenia rozsudku jednoznačne a nad akúkoľvek pochybnosť poznateľný, lebo je výslovne uvedené, že šlo o listiny založené v exekučnom spise.

Napadnutý rozsudok nie je nepreskúmateľný, lebo právne závery, ku ktorým súd dospel nie sú v extrémnom nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami.

Podľa § 224 ods.1 O.s.p. ustanovenia o trovách konania pred súdom prvého stupňa platia i pre odvolacie konanie.

Podľa § 142 ods.1 O.s.p. účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Podľa § 151 ods.1 prvá veta O.s.p. o povinnosti nahradiť trovy konania rozhoduje súd na návrh spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Navrhovateľka nemala v odvolacom konaní úspech, preto nemá právo na náhradu jej trov a žalovaná žiadne trovy neuplatnila.

Výsledok hlasovania - pomer hlasov: 3 hlasy za (§ 3 ods.9 tretia veta zák.č.757/04 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti rozsudku odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.